

שלו, והעביר סוף-סוף את ראפיד אמריקן לבעלותו הפרטית.

"לא יהיו אצלי בעתיד משברים כפי שהיו לי בעבר," הוא אומר, "אני לומד מהשגיאות. לא אחזור על אותן השגיאות."

אין הוא מאמין שאדם יחידי יוכל להצליח בעתיד כמה שהצליח הוא: ליצור במו ידיו אימפריה שתהיה די חזקה כדי להתמודד עם חברות-הענק האדירות. אבל, הוא אומר, תוכניתו לחמש השנים הקרובות היא להעביר את שרביט-הניהול לדור הבא. הוא מתכוון לילדיו ולנכדיו.

הוא עצמו ימשיך לעשות סרטים. "אני

פיה זאדורה בודקת היום שרשרות-זהב ברחוב-הקניות למיליונרים בבורלייה-הילס. פריט ראשון: שרשרת משובצת ביהלול-מים. "אני אוהבת את זו," היא אומרת, "היא יפה. היא תתאים לטבעות שלי."

"היינו צריכים ללכת לקארטייה," אומר ריקליס. לפיה יש שם חשבון פתוח. עוד מהימים שבהם היה ריקליס בעל חברה זו.

"עכשיו אתה רואה מדוע אני רוצה שאשתי תעבוד," אומר ריקליס. "זה יותר זול מאשר מסעיה-קניות שלה."

(להלן מתאר המאמר כיצד מלווה ריק-

BUSINESS

The Riklis Money Game

Meshulam Riklis has built a conglomerate empire almost entirely on credit. He pays for his acquisitions with debentures, which he mockingly refers to as "Russian rubles," and warrants, which he calls "Castro pesos." But when it comes to paying himself, Riklis takes hard cash, and plenty of it. In 1975, his Rapid-American Corp.—which owns the Schenley whisky company, the McCrory and Letner retail stores and men's-wear manufacturer Botany '500—lost money. Yet a board of directors controlled by his relatives and company insiders paid him \$915,000, including a \$550,000 bonus.

announcement last week, the stock was selling on the open market for \$5.75 a share, Riklis will receive \$14 million immediately and another \$6.8 million over the next six years. Furthermore, if Rapid-American's earnings reach a total of \$62 million in the next three years, Riklis will get an added bonus of \$3.3 million. As a top Wall Street analyst commented last week: "Mr. Riklis makes a lot of money for himself, but not necessarily for anyone else."

Lawsuits: This isn't the first Riklis deal to raise eyebrows. Rapid-American's latest 10-K annual report to the Securities and Exchange Commission devotes 21 full pages to the welter of lawsuits in recent years that have charged Riklis with less than arm's-length dealings. Rapid-American's auditors, Haskins & Sells, certified the report with an important caveat: the figures, they said, were subject to adjustment for damages that might result from the legal actions. And last week, SEC sources told NEWSWEEK that the commission's enforcement division expects to begin a full investigation. "There could be some problems here," said one SEC official, "and we're taking a look at them."

Riklis: One-sided returns

Last week, Riklis announced another eye-popper. He said he was selling his

In some ways, Riklis, 53, makes quite a success story. He emigrated from Israel to the U.S. in 1947 and worked for several years as a parochial-school teacher, stockbroker and salesman. Then in 1966 he got an MBA from Ohio State University and with a stake of \$25,000 began to acquire companies—on credit. "The game of picking up companies is open to everybody," he declared, just a year later. It certainly was for Riklis, and he soon became rich, amassing a sizable art collection and contributing heavily to charities.

Top-Heavy: But while Riklis has prospered, many of the people who invested in his companies have done less well. Rapid-American is so top-heavy with debt that its banks won't allow it to pay dividends. The company earned a small profit in 1976, but lost money in each of the two previous years. Not surprisingly, the price of its stock has plunged from its peak of \$52.50 in 1968, the heyday of the conglomerate. The debenture holders have done scarcely better. One issue of Rapid-American debentures sold last week at just 55 cents on the dollar—and

כתבה על עיסקי ריקליס ב"ניויויק" (1977) "MESHUGGENAH RECKLESS"

עושה את זה למען פיה," הוא אומר. "אולי נעשה שלושה סרטים בשנה."

(הרושם הכללי של הכתבה הוא ריקליס הוא הרפתקן כלכלי, המצליח והנכשל חליפות, העוסק בעיקרו של דבר בעיסקי-אוויר של בורסה ומאזנים, ושאינו מייצר דבר. לגבי הקורא האמריקאי הלא-יהודי, תמונה זו עלולה לעורר אסור סיאציות אנטי-שמיות מובהקות, מה גם שהיהודי, שאיל ההון הפיננסי, נשא לאשה נערה נוצרית, אשר יכלה להיות בתו, ושנמשכה אל עוצמתו הכלכלית. התיאורים המופלגים בכתבה על חיי-המותרות של הזוג — מטוס-הסילון הפרטי, הארמון בשכונת-הפאר, אדריכלות-הפנים, "הצעירה", שרשרות-זהב והיהלומים — בוודאי לא יחבבו אותו על הקורא האמריקאי.

ואילו לקורא הישראלי חשובה התמונה כדיוקן של יורד, שהשתמט מכל מיל-

ליס את פיה לאולפני-ההקלטה ויושב בחדר סמוך במשך כל הזמן שבו היא מקליטה שירים. אמורים שיש לה "קול מעניין".)

...אנו מסתובבים במלון ריבירה בר-לאס-וגאס, שעבר שיפוץ. נראה כי העובדים מכירים כולם את ריקליס. רובם קוראים לו "ריק". אחדים שואלים על "פיה".

לפני כן הערתי שרבים שואלים אם אפשר לפעול בלאס-וגאס מבלי להיתקל בכמה לקוחות קשוחים מאוד. "שטויות," הוא משיב, מבלי להתרגש. "זה שטויות."

(בעל המאמר, שהוא מומחה לענייני המאפיה, רומז כאן על העובדה שרוב בתי-המלון שם מנוהלים על-ידי אנשי-המאפיה.)

הוא עובר לתסריט אחר. בשנה שעברה הצליח בשלב האחרון של האסטרטגיה

פיה שרה (למעשה: עם ריקליס) בעיתון גרמני "בכיתי במשך שבועיים וחצי..."

בישראל — ובראשם אויך שרון — גורמת לכך שבעיני ההמונים בישראל מורפיעה עתה דמותו של היורד-המשתמט, איל-הכספים שוחר-המוותרות, כדמות אידיאלית הראוייה לחיקוי, וכיעד שיש לשאוף אליו.

זוהי הסכנה האמיתית שבפרשת "משולם המשלם".

חמות ישראל, המציג את עצמו כלפי העולם כפטריוט ישראלי, איש הימין הלאומני הקיצוני בישראל, ידיד של גנרלים ומממנם של כוחות ישראלים, שהצליח לשתול בארץ את איש-אמונו, אריה גנר, בנקודה רגישה של הכלכלה הביטחונית הישראלית.

היחס לריקליס מצד אישים בכירים